Temps Ordinari - Vint-i-novè diumenge

Per JosemiE el dl., 12/10/2020 - 00:00

Is 45,1,4-6
1Te 1,1-5b
Mt 22,15-21

Domund

Celebrem, avui, la diada del Domund. Potser, de tant fer servir sigles i diminutius, no ens ve malament recordar-nos que el títol sencer de la diada d'avui es la "jornada d'evangelització del pobles." L'oferta de l'Evangeli a tots aquells pobles als que la Bona Notícia de Jesús és ben desconeguda. Rrecordar-nos que la salvació de Jesús és per a tota la humanitat. Ni països, ni continents, ni ètnies, ni llengües, ni tradicions, poden aturar la joia expansiva i lluminosa de l'Evangeli. I ens recorda que tots estem compromesos en aquesta tasca. La comunitat cristiana és missionera. Tota ella i tots els seus membres. Transmetre l'alegria i la llum de l'Evangeli no és una activitat reservada a alguns. Cert que alguns ho faran lluny del seu país i la seva terra. I els tenim ben presents avui! Però avui celebrem la dimensió missionera de l'Església. De la que tots hi participem.

Precisament l'Evangeli que llegim avui, ens posa davant la pregunta sobre el que és important i central a la vida. Com situar-nos, a la vida.

No sé si sempre l'hem orientat i entès bé, aquest episodi. Sovint l'enfoquem com el respecte a diferents àmbits de vida en societat. El respecte a la realitat social-civil–política, d'una banda. I l'autonomia de la realitat religiosa, d'una altra. L'àmbit de la política i l'àmbit de la religió. Mirem, però, una altra perspectiva per entendre aquest passatge.

Venim de la lectura dels dos diumenges anteriors, en què els interlocutors de Jesús, -ancians i sacerdots, fariseus i dirigents- queden en evidència. I no li ho perdonen. El volen comprometre. Amb una pregunta-trampa. Respongui el que respongui, trobarà oposició. Se li dirigeixen amb el títol de Mestre. A l'Evangeli de Mateu, qui reconeix Jesús li diu Senyor. Qui no el coneix, li diu Mestre.

I Jesús no entra per la trampa de la pregunta (¿És lícit pagar impostos?). Sinó que se situa tot mirant el nostre viure i els paràmetres, que organitzen el nostre viure i els nostres moviments.

1.- La persona és de Déu.

La moneda porta la imatge del César. I, per tant, pot ser retornada al César. Cap problema.

Així mateix, la persona ha de ser retornada a Déu, de qui és imatge. I cap persona pot ser segrestada per poders, interessos, polítiques, economies...de ningú. Els dirigents d'Israel tornen a quedar en evidència. Ells, que s'afanyen a dominar i dirigir sense massa consciència.

Al César potser li pertoquin les monedes. A Déu el que és de Déu. I de Déu... ho és tot.

L'únic Senyor de la humanitat és Déu, el Pare. La persona és de Déu. La vida dels homes i les dones és sagrada. Compte amb voler –dirigents i responsables- manipular-la o apropiar-se-la. Jesús ens situa davant la primacia absoluta de Déu. Ell, tot sol, és sobirà. Compte amb voler ocupar el seu lloc.

Jesús –Bona Notícia de Déu- defensa la dignitat de tota persona. I la cura dels més desprotegits.

2.- Cuidar-nos.

Estem descobrint –temps de crisi- que hem d'aprendre a cuidar-nos. Personalment, i els uns als altres. Responsable i conscientment. És important cuidar-nos. Vetllar per la vida. Per la vida que volem viure. I cuidar-nos és, també, no caure en la trampa d'entregar la nostra llibertat per unes monedes. No deixar-nos enlluernar per llums fictícies. De tant en tant hem de fer-nos preguntes fondes. Sincerament: ¿Qui organitza la meva vida? ¿Quina és la meva elecció? ¿Estic despert, per elegir Déu? ¿A quin Senyor estem servint? O, potser, entreguem la nostra humanitat (la nostra divinitat!!) a la lleugera. Ajudar-nos a seguir endavant. No abandonar-nos. Adonar-nos dels ensopecs. De les decisions que prenem i les seves conseqüències –fins i tot les decisions que prenem sense ni adonar-nos...Tot això és cuidar-nos. Ben diferent del que moltes vegades entenem. La realitat parla. Millor seria dir que Déu parla per la realitat. ¿Ja l'escoltem?

3.- Posem les coses a lloc.

Potser tots hem somrigut amb la dita aquella de l'home que era tan pobre, tan pobre, tan pobre... que només tenia diners!

Posem les coses a lloc. Al seu lloc. De Déu just i que salvi, només n'hi ha un. El Déu de Jesús. Qui ha entregat la seva vida per tal que jo tingui vida, i vida amb abundància, és Jesús.

¿Que potser em puc permetre la frivolitat d'oblidar-ho? ¿Que potser en nom de diferents César i les seves imatges em puc permetre d'entregar la meva vida? ¿És que, potser, estic disposat a deixar-me segrestar en nom del guany, de l'eficàcia, la comoditat, el benestar meu personal, el rànquing i l'escalafó...el meu món...O el que sigui...¿És que ens hem deixat desposseir i arrabassar allò més genuïnament humà. I ho hem entregat...sense advertir-ho...Tot deixant-nos anar?

¿Quins són les raons, els arguments, els criteris de les meves relacions? ¿Com m'acosto als altres?

Posem les coses al seu lloc. Ens cal ressituar les coses. Les nostre preferències i les nostres opcions. Situar-nos nosaltres mateixos. Situar-nos en el nostre món i la nostra societat.

Ens cal l'atreviment d'elegir Déu. Elegir la vida.

Retornem a Déu el que és de Déu. La persona és de Déu. I...de Déu ho és tot. Tot.

ETIQUETES
POLÍTICA IMPOSTOS ORDRE DÉU